

Arrest

nr. 205 790 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GOUBERT
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. GOUBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2017 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis (betrokkene) en 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: Z., K. Identificatienummer in het Rijksregister; [...]
Nationaliteit :Slovakije ' Verblijvende te: [...]. Geboortedatum: [...]1996 Geboorteplaats: K.
+ kind H. J. M. RR [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 03.06.2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende en verkreeg de E-kaart op 24.12.2015. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Sinds 28.03.2017 wordt de dienst Vreemdelingenzaken maandelijks ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de staatsecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 11.07.2017 een brief werd verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 28.07.2017. Zij legde vervolgens volgende documenten voor: bewijzen van tewerkstelling van 2015 en 2016, afsprakenblad VDAB, attesten en beslissingen van het OCMW, verklaring intake Huis van het Nederlands en inschrijvingsformulieren voor Nederlandse lessen. Onderzoek van het administratief dossier heeft uitgewezen dat betrokkene sedert 18.10.2016 niet meer officieel tewerkgesteld is.

Nadien is zij niet één dag meer gemeld en dus tewerkgesteld geweest. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers sinds haar aanvraag geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken (afsprakenblad VDAB) dat zij aan de eerste vereiste voldoet. Zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. De bewijzen van inschrijving voor Nederlandse les en achterhaalde tewerkstelling geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. Het is niet omdat betrokkene in het verleden reeds de kans heeft gekregen om bepaalde perioden te werken dat dit wil zeggen dat zij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op tewerkstelling. De langdurige inactiviteit van betrokkene, intussen al bijna één jaar, door verder afbreuk aan haar reële tewerkstellingskansen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden worden.

Bij gebrek aan enige economische activiteit, diende betrokkene zich kennelijk ook te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond van intrekking is. Betrokkene ontvangt reeds sedert november 2016 leefloon. We kunnen dus stellen dat de belasting van het bijstandsstelsel niet van beperkte duur is.

Gezien al deze elementen in het dossier dient er vastgesteld te worden dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art.40, §4,1ste lid van de wet van 15.12.1980 en dat er bijgevolg overeenkomstig art.42bis, §1 van diezelfde wet dan ook een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. o

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, H. J. M. RR [...], te worden beëindigd, dit overeenkomstig art.42ter, §1,1° van de wet van 15.12.1980.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVĚ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 - 42 ter §1 - wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk

een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst. Het is ook in het belang van het kind dat het de ouder vergezelt om zo de gezinssituatie en familiebanden niet te doorbreken. In de hoedanigheid van EU-burger moeten zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op, daar uit de recente informatie verkregen van verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster op 11 april 2018 opnieuw in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Daarnaast blijkt eveneens dat het kind van verzoekster volgens de informatie van de gemachtigde ook recht heeft op verblijf gezien op 15 december 2017 voor het kind een aanvraag werd ingediend van gezinshereniging met de moeder (bijlage 19) en het feit dat na het verstrijken van de termijn van zes maanden nog geen beslissing werd genomen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoekster het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Nu verzoekster en haar kind opnieuw over een verblijfsrecht beschikken, ziet de Raad niet in welk voordeel de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, zijnde de beëindiging van het verblijfsrecht, verzoekster of haar kind nog zou kunnen verschaffen.

Dit gegeven is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Verzoekster stelt zich naar de wijsheid te gedragen en toont daarbij geen actueel belang aan.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES